

Cosmogonie eşuată

Adina Speranta

Pe când Unul se umflase în băşica de lumină
atârnată sub lămpaşul prins de creanga unui nuc, (LB)
descifra tăcut poetul universului o vină
pentru toată neputinţa îmbrăcată-n vers caduc. (LB)

Ramuri de ispită dulce frunzăreau pe foaia albă
printre spaţii obosite ce obstacole puneau
dorului de nemurire coborât din sfera-naltă
când nadirul şi zenitul într-un punct se întâlneau.

Universul de culoare se-ascundea într-o secundă
înghiţită de voluta devenirii creatoare,
iar poetul, astăzi, scrie şi-n adâncuri se scufundă
prin big-bangul poeziei unde locul nu-şi mai are.

Creanga nukului, uscată, vremuri noi visează tristă,
umbre lungi de întuneric se întind şi se despart,
dorm istorii sub copacul care nici nu mai există,
pe când Unul se destramă, luând cu el lămpaşul spart.

adina v.

11.03.2021